

## SNOB KLASICKÝ

Nic není snadnějšího a nic neskýtá více vážnosti než láska ke starým mistrům. To, co je ověřeno, co je slavné a nepochybné, to, co má nesmírnou sílu, propůjčuje část své velikosti i svým vyznavačům. Člověk se tak trochu přikrčí pod géniův plášť a má dojem, že se mu sype na klobouk nějaký ten prášek slávy; mezi ním a mistrem je vztah kladný a co nejužší. Proč by tomu nemohl věřit? Což nevyznává svého mistra z celého srdce? Což z něho nedovede citovat, což neukazuje svou volbou, že má vkus navlas podobný? Řekni mi, s kým obcuješ, a já ti povím, jaký jsi. „Nuže, drazí páni, já tedy v jistém ohledu a žel se zpožděním (neboť jsem dítko tohoto věku) patřím k družině přátel básníkových. Nemám odvahu činiti z toho nějaký závěr, leč chytrému napověz.“

## SNOB AVANTGARDNÍ

„Čert by mě vzal, když čtu nějaké loňské verše, čert by mě vzal, když vidím hlavy zkadeřené podle módy z anno domini! Co s tím? Čas plyne, všechno se mění a věci včera nové nejsou dnes k ničemu. Cítím, že svého vetchého ducha mohu zachránit — ne-li na hřívě — tedy na ocásku modernosti.“